

Kedves Testvérek!

A napokban a hirdetés listán mindenki megkaphatta a következő sorokat: „Istennek vagyunk hálásak, amiért megtartott, megőrzött az elmúlt hónapok kihívásai között! Előre tekintve a sok kérdés és bizonytalanság mellett reménység van bennünk arra nézve, hogy Isten velünk lesz és megtart az elkövetkezendőkben is. A karantén időszak bezártsága töredeztette tette a korábban természetesen működő közösségeket, kapcsolatokat, embereket vihetett távolabb egymástól. A gyülekezet közösségében is tapasztaltuk egyrészt, hogy a házcsoportok, kisebb közösségek megerősödtek akár az online kapcsolattartás idején is, másrészt a nagyobb közösségben érezhető még a szétszórtság. Miközben a gyülekezeti tábortunkat jó közösségi kapcsolódásként éltük meg, kimondható, hogy megtépzott minket ez a vírushelyzet. Mit tervez nekünk Isten, mit enged megélnünk, átélnünk az elkövetkezendőkben? És miben hív változásra, megújulásra ebben a helyzetben bennünket, mint közösséget?”

Ezekről gondolkozva a 95. zsoltárt hozta előm Isten.

1. A Zsoltár íve

Istentiszteleti használatú ének, melynek csodálatos az íve, a logikája, a vonalvezetése. Az istentisztelet, mint szituáció ott van előttünk: a zarándokútról a nép megérkezik Isten házába, ahol az istentiszteletet vezető szolgáló hívja őket. Ez a találkozás azonban nem csak az élményről szól. Sőt, elsősorban nem arról. A középpontjában az emlékezés, az emlékeztetés és az élő Istennel való szövetség megújítása áll.

IZRAEL TÖRTÉNETÉNEK FONTOS ESEMÉNYEI állnak itt előttünk: a teremtés és a pusztai vándorlás. Mindez jelen van az istentiszteleten és hív a hódolatra, dicsőítésre és megtérésre

1.1. HÓDOLAT. Az 1–5. versben a **teremtésről** van tehát szó és arról, hogy mi mindent tett a teremtő Isten. Az Urat „szabadító kösziklánk” nevezi a zsoltár írója. A **2. versben** az istendicséret hálaadással párosul. Így lép a gyülekezet az Úr „orcája” elé. Az Úr „orcája” az Úr jelenlétét fejezi ki. A **3. vers szerint** az Úr az istenek királya. Uralmi területe **vertikálisan is, horizontálisan is** végtelen. Ő teremtette a föld „mélységeit” (a „föld” a holtak hazáját is jelenti). A „mélység” szót felesleges megváltoztatni és a hegyek csúcsait, valamint az ókori keleti mítoszokban ősi ellenségnek tartott tengert és a szárazföldet is. Az **5. versben** az „alkotta” szó mellett megtalálható a „**formálta**” szó is, ami a fazekas tevékenységére utal. A zsoltárnak ez a része hatalmas bizonyosságtétel: hogyan jelenthetne a tenger veszélyt Istenre nézve?! Hiszen Ő teremtette! **Minden az Ő kezében, az Ő hatalmában van.**

1.2. EMLÉKEZTETÉS. A hetedik verstől átlépünk Izrael történetének másik meghatározó időszakába, az egyiptomi szabadulás idejébe és a pusztai vándorlásba. A nagy történelmi szabadításra emlékezve már a vers elején az ún. „szövetségkötési formula” hangzik el: „Ő a mi Istenünk, mi pedig az Ő népe vagyunk.” Ez az identitás, az önmeghatározás legfontosabb eleme: Isten szabadító. „Az Ő legelőjének népe” kifejezés a pusztai vándorlásra emlékeztet: az Úr pásztorként vezette népét a pusztában. A nép az Ő „kezének nyája”. Az Úr keze az Úr oltalmazó hatalmát jelenti.

A himnusz második részéhez, a pusztai vándorlás történetéhez kapcsolódik a **prófétai intő szó**. „Ma, ha az Ő szavát halljátok”... áll az Igében. Ezek szerint a szabadító Isten nem bűjt vissza mennyei csigaházába, nem tűnt el, nem hagyta magára a népét, hanem szól, cselekszik, él. Ezért lehet szövetség, ezért lehet „ma”. Ez a „**ma**” nemcsak a nagy zarándokünnep napja, hanem az a nap, amelyen az Úr a nép elé adja törvényét és amelyen ez a nép Isten tulajdon népe lett. Kifejezetten is szó van arról, hogy az Úr nemcsak a pusztában vándorló néppel kötött szövetséget, hanem utódaikkal is. Mit ér a szabadítás Isten szava nélkül: jel, ami félreérthető, amiből még nem ismerhető meg teljesen az Isten. És mit ér a szó a szabadítás nélkül? Nincs súlya, nincs köze az ember életéhez, valóságához... Megdöbbenő, hogy a kultuszban részt vevő gyülekezet és a pusztában vándorló gyülekezet közötti hét évszázados távolság a zsoltárban hirtelen eltűnik. És ez nem feltétlenül jelent felszabadult örömet, egységet és az összetartozás érzését. **A jelenben élő gyülekezet ugyanaz a veszély fenyegeti, mint az őseket, akik nem hittek Isten jelenlétében.** Ezt kérdezték: Közöttünk van-e az Úr, vagy sem? A nagy szabadítás után, szomjazva, elcsigázva, mikor a dolgok nem alakultak jól. Ez volt az a bűn, amely istenkísértésnek számított; ettől óvja Isten a népét. Az „istenkísértésnek” az lett a büntetése, hogy a népnek negyven évig a pusztában kellett maradnia. Látták az Úr cselekedeteit (9b. vers), mégis „**tévelygő szívűek**” maradtak, akik „nem ismerték (az Úr) útjait” (10. vers). Az Úr pedig ezt a hitetlenséget büntette.

Megdöbbenő, mikor olvassuk, hogy a 11. vers visszajára fordítja azt a gondolatot, hogy az Úr esküvel ígérte meg az atyáknak Kánaán földjét. **Haragjában az ellenkezőjére esküszik** azoknak, akik nem hittek Neki. A „nyugodalom” az ország nyugodt és zavartalan birtoklását jelentette. Itt azonban az Úr a saját nyugodalmáról, ill. annak helyéről, a templomról beszél. Ha az ünneplő gyülekezet folytatja a pusztában vándorló nemzedék bűneit, nemcsak az országot veszti el, hanem az Úr közelségét is! Ami pedig igazán megrendítő, hogy ez a történet nem ragad az Ószövetség lapjai közt, hanem az Úr „megkísértésének” történetét az újszövetségi gyülekezetre vonatkoztatja a Zsidókhöz írt levél szerzője. Mindannyiunkra érvényes tehát, mindannyiunknak dolga van vele.

2. AZ EMBER TERMÉSZETE

Ez az a pont, ahol könnyen elkezdhetnénk másokra gondolni, de ehelyett tegyük azt, amire Isten hív minket és ismerjük fel saját természetünket és halljuk meg a minket megtérésre hívó szót.

1. Az ember természete...

Megrendítő olvasni a pusztában elveszett generációról. Miért történhetett meg mindez? Léteznek-e megírt sorsok, prognosztizálható utak? (8-10.vers) Vagy sokkal inkább létezik valami „rendszerhiba”, ami minden idő emberét ebbe az irányba torzítja, ide löki s végül a pusztulás felé viszi. Olyan ez, mint egy SPIRÁL: szabadítás, idő, a szabadítással ellentmondó események, megkeményedés, hitelenség, eltávolodás, bolyongás, elmerülés a hiábavalóságban. Ráadásul felsejlik ebben valami aktivitás, az ember döntései is. Nem egy tehetetlen vergődés, hanem saját tettek, döntések, viszonyulások. A szív megkeményítésében igen aktív a szív tulajdonosa is.

a. De mit jelent a szívünk megkeményítése?

A Zsidókhöz írt levél segít ezen a ponton nekünk. HITETLENSÉGet jelent. Nem olyan általános agnosztikus vagy ateista hozzáállást, hanem egy egész más úton kialakuló hitelenséget. (Ezzel együtt lehet, hogy a hitelenség érint téged is, ha csak keresed az utad és nem vallood magad keresztyénnek.) Döbbenet, amit itt látunk. A megszabadított nép válik hitelenné... Ezek szerint nem lehet elég nagy csodát látni! Nem az élmény tart hát meg, hiszen ennél nagyobb élmény nem sok volt a világtörténelemben... A hitelenség (szív megkeményítése) következménye lesz a tévelygés (bolyongás... mint a pusztai vándorlás).

KONKRÉTAN mit jelenthet ez nekünk itt és most? Az idők és korok távolsága most is, itt is megszűnik és az istentiszteleten, Isten jelenlétében ott lehetünk és láthatjuk magunk körül a megkeményedett szívű, hitetlen népet, akik elfordulnak Istentől. És lehet, arcukban a saját arcunkra ismerünk.

1. Nem hiszem, hogy Isten megszabadít...
2. Nem hiszem el, hogy Isten jövőt ad (ígéret földje...)
3. Nem hiszem el, hogy érdemes volt ott hagyni a régít (Egyiptom)
4. Nem hiszem el, hogy a vezető a legalkalmasabb és jó irányba vezetne, esetleg vele lenne az Isten (Mózes elleni lázadás)
5. Nem hiszem el, hogy az élet nem egy nagy értelmetlen küzdés és jobb lenne inkább nem is élni...

És kérek most, hogy ne kezdj el védekezni... én is ezt tenném. De az igazság, hogy ez úgymint jellemző mindannyiunkra...! Egyek vagyunk ebben akkor is, ha máshol tartunk, más intenzitással, kifelé mást mutatva történik mindez... Más helyzetekben, másért, de ugyanazokat a folyamatokat indítjuk be és megkeményítjük a szívünket Isten felé.

HOGYAN? Aktív agresszív módon, azaz szembe szállunk Istennel és ellene fordulunk és bekeményedünk felé. Vagy passzív agresszív módon: elhallgatunk, nem foglalkozunk vele. Csak hallgatunk. „Vegyen végre észre! Szóljon, ha valami baja van...”

MIÉRT veszélyes mindez? Azért, mert egyéni és közösségi formái mérgeznek minket és a közösségünket is: eltávolodás Istentől és egymástól, önigazság, egymás hibáztatása... és sorolhatnám. Nyugodjatok meg, erre mindig lehet ok. De Istennek ennél jobb terve van. Mindenki a saját szívéért felelős Isten előtt! Ő pedig meg akarja lágyítani megkeményített szívünket!

Befejezés. A 95. zsoltár befejezetlen történet. Mint a tékozló fiú... mert a te életedben fejeződik be... Az evangélium, hogy MA! a szövetségkötés, megújítás napja van a számokra, a számunkra. Krisztus elhordozta Isten haragját miértünk is. Gazdagréti gyülekezet, nem vagy különb a pusztában bolyongó népnél, de rosszabb sem vagy. Nem vagy más, mint a többi hitelenségével küzdő ember. De Krisztus legyőzte a bűnt, a halált és a hitelenségünket is! Boruljunk le előtte! A kérdéseknek, kételkedésnek helye van, hozd elé...! De KÉRLEK, ne térj ki! Együtt boruljunk le Isten előtt! Tartsunk bűnbánatot! Kérjük az Ő Szentlelkének kiáradását, megújulást, ébredést, hogy a szövetségben élve, az Atya szeretett gyermekeiként élhessünk Isten dicsőségére és magasztalására!

Ámen!

Thoma László